

HỒI THỨ NĂM MƯỜI SÁU

QUẦN HÙNG MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Cao Tam nương tử trước nay chỉ quen nghe lời tăng bốc, biếm nịnh,蓦 thấy Bối Hải Thạch ra điều mật sát, không khỏi lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng:

-Họ Bối kia! Vụ Đông Phương đại ca bị ám hại ta e rằng do lão chủ mưu. Bọn ta đến Trung Nguyên để báo thù cho Đông Phương đại ca đó! Lão đừng hòng sống yên lành trở về nữa. Lão là nam tử hán, là đại trượng phu đã có gan gây sự lại không dám nhìn nhận thì thật là hèn nhát! Ta chỉ hỏi lão một câu: Đông Phương đại ca còn sống hay chết? Lão nói ngay ra đi còn hơn.

Bối Hải Thạch hiên ngang đáp:

-Bối mỗ bệnh tật liên miên bao nhiêu năm nay, sống không sống hẳn, chết không chết cho, ở lại trên đời này cũng chẳng có chi hứng thú nữa. Cao Tam nương tử muốn giết thì cứ việc hạ thủ đi!

Cao Tam nương tử hàm hàm xẵng giọng:

-Lão nương thấy lão cũng là người có chút tiếng tăm trong giang hồ, nên chưa muốn ra tay. Thôi được, lão không chịu nói thì kêu thằng lỏi họ Thạch ra đây để lão nương hỏi thẳng vào mặt gã.

Mụ nghĩ Bối Hải Thạch là tay vô cùng xảo quyệt, đấu khẩu không lại được với lão mà động võ thì e rằng quả bất địch chúng. Chỉ có Thạch bang chúa là gã tiểu tử hậu sinh, dù không muốn nói thực, nhưng quan hình sát sắc thế nào cũng lộ ra nét mặt để tìm ra manh mối.

Trần Xung Chi đứng bên Bối Hải Thạch bỗng cười nói:

-Chẳng giấu gì Cao Tam nương tử. Bang chúa chúng ta thích đàn bà con gái thật đấy. Nhưng lão già chỉ ưa người trẻ đẹp dịu dàng phong nhã mà thôi. Mời lão gia hội kiến với Cao Tam nương tử thì cái đó ha ha chỉ sợ lão già hà hà....

Trần Xung Chi nói mấy câu này cực kỳ tiết mật. Gã có ý mật sát Cao Tam nương tử vừa xấu xa vừa hung dữ, ra điều Thạch bang chúa nhà gã không thèm ngó đến mụ.

Đinh Đang ở trong bóng tối không khỏi cười thầm khế hỏi Thạch Phá Thiên:

-Thực ra Cao tử tử cũng đẹp đấy chứ? Thiên ca ưng ý không?

Thạch Phá Thiên vùng vằng đáp:

-Đừng nói nhảm! Coi chừng y liệng phi đao cho chết bây giờ!

Đinh Đang lại hỏi:

-Y phóng phi đao bắn tiểu muội thì Thiên ca bênh ai?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Dĩ nhiên ta phải bênh Đinh Đinh Đang Đang.

Đinh Đang toan thò tay ra véo tai chàng, nhưng chàng đã chuẩn bị từ trước, nắm chặt lấy tay nàng.

Hai người ở trong bóng tối đang đùa cợt với nhau, bên ngoài Cao Tam nương tử trong lúc tức giận đã phóng ba ngọn phi đao về phía Trần Xung Chi.

Trần Xung Chi né tránh xong, cười nói:

-Nương tử chắc thấy ta nói vừa ý rồi chẳng ? ...

Gã đang tiếp tục buông lời khinh bạc thì Phạm Nhất Phi bỗng lên tiếng:

-Khoan rồi hãy động thủ.

Nhưng Cao Tam nương tử đang cơn cáu giận không dẫn lòng được, vẫn tiếp tục liệng phi đao. Mu phóng mỗi lúc một mau.

Trần Xung Chi tránh được sáu ngọn đến ngọn thứ bảy tranh không kịp. Gã la lên một tiếng. Chân bên phải bị trúng phi đao, khuỵu ngay gối xuống.

Cao Tam nương tử cười lạt hỏi:

-Người quỳ xuống để xin tha mạng chẳng ?

Trần Xung Chi cả giận rút đao xông lại chém luôn.

Phong Lương vội rút nhuyễn tiên ra gạt lưỡi đao.

Trông chừng sắp xảy ra cuộc đánh loạn xà ngầu, Thạch Phá Thiên vội lớn tiếng la:

-Đừng đánh nhau nữa ! Đừng đánh nhau nữa ! Các vị muốn gặp tại hạ, thì mình đã gặp nhau rồi không phải ư ?

Chàng nói xong dắt tay Đinh Đang từ sau tảng đá lớn chui ra. Chàng nhô lên hụp xuống mấy cái đã đứng sững giữa đám đông.

Trần Xung Chi và Phong Lương đều nhảy lùi lại.

Bỗng nghe quần hào bang Trường Lạc lớn tiếng hoan hô như sấm dậy. Ai nấy khom lưng nói:

-Bang chúa giá lâm !

Bọn Phạm Bất Phi đều giật mình kinh hãi. Họ thấy bang chúng bang Trường Lạc đều lộ vẻ thành kính, tuyệt không có ý gì giả dối, liền bụng bảo dạ:

-Ân công đã tự xưng họ Thạch. Tuy người nhỏ tuổi nhưng võ công cực cao. Vậy người là bang chúng bang Trường Lạc chẳng có chi là lạ. Chỉ đáng trách mình không nghĩ ra trước mà thôi.

Cao Tam nương tử bộp chộp nói ngay :

-Thạch ... Thạch ân công ... Té ra là ân công ... Ân công là bang chúa bang Trường Lạc ... Bọn tại hạ thiệt là lỗ mãng. Nếu biết sớm thì khi nào còn không tin nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn Bối Hải Thạch tủm tủm cười nói:

-Bối tiên sinh ! Không ngờ lại gặp các vị ở chốn này. Mấy vị đây đều là bạn ta. Chúng ta không nên làm tổn thương hòa khí.

Bối Hải Thạch thấy Thạch Phá Thiên đến thì mừng rỡ khôn xiết. Lão cùng quần hào Quan Đông vốn không hiềm khích, liền khom lưng nói:

-Bang chúa thân hành đến đây chủ trương đại cuộc. Vậy là hay lắm rồi. Nhất thiết mọi việc đều nhờ bang chúa giải quyết cho.

Cao Tam nương tử nói:

-Bọn tại hạ lắm lỗ nghe lời người, tưởng rằng Đông Phương đại ca bị mưu hại, nhân thế mà đính ước cùng quý bang tương hội. Ngờ đâu tân bang chúa đây lại là ân công. Ân công nghĩa khí cao ngất trời xanh, chẳng khi nào lại đối đãi với Đông Phương đại ca bằng một tấm lòng đen tối. Nhất định là Đông Phương đại ca thấy ân công có võ công cao cường hơn y, người tuổi trẻ tài cao, nên y thoái vị để nhường ngôi cho bậc hiền tài. Bọn tại hạ chẳng hiểu Đông Phương đại ca có mạnh giỏi không ?

Thạch Phá Thiên không biết trả lời ra sao quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

-Vị Đông Phương ... Đông Phương ...

Bối Hải Thạch nói ngay:

-Đông Phương bang chúa tiền nhiệm bản bang đã vào ẩn cư tại chốn thâm sơn. Người không chịu tiếp không chịu tiếp khách bất luận là ai. Nếu không thế thì các vị vượt ngàn dặm tới đây đã hội kiến với người rồi.

Phạm Nhất Phi nói:

-Vừa rồi tại hạ có lời lỗ mãng, phạm lỗi với ân công thiệt là đáng chết. Bây giờ xin có lời từ tạ.

Hắn ỏi xong xá dài rồi trình bày:

-Có điều giữa Đông Phương đại ca cùng bọn tại hạ là chỗ chi giao không phải tầm thường. Chuyết này bọn tại hạ đến Trung nguyên thủy chung chỉ mong được gặp y một lần. Xin ân công khẩn cầu Bối tiên sinh giùm cho. Đông Phương đại ca không muốn gặp người ngoài. Nhưng bọn tại hạ tự xét không phải người ngoài.

Hắn nói xong chăm chú nhìn Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên quay lại hỏi Bối Hải Thạch:

-Đông Phương tiền bối đó ở xa hay gần ? Phạm đại ca cùng các vị này lặn lội đường xa đến đây bái phỏng. Nếu các vị không gặp mặt há chẳng sinh lòng thất vọng ư ?

Bối Hải Thạch rất lấy làm khó nghĩ. Lời bang chúa đã phán ra là một mệnh lệnh. Nhưng những sự ngoắc ngoéo bên trong, y đã quên hết sạch. Trước mắt đông người lại không tiện nhắc nhở. Lão liền nói:

-Trong vụ này có những điều tối quan hệ, không thể trình bày trong nhất thời được. các vị đường xa diệu vợi đến đây thăm hỏi. Bang Trường Lạc có lý đâu không tỏ hết chút tình địa chủ. Tổng đà tề bang cách đây chẳng xa là mấy. Xin mời các vị viễn khách giá lâm tề bang dùng chén rượu nhạt, thông dong nói chuyện cũng không muộn.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Tổng đà cách đây không xa mấy ư ?

Bối Hải Thạch đưa mắt nhìn chàng tự hỏi:

-Cái bệnh hồ đồ của bang chúa tái phát rồi chăng ?

Lão liền đáp:

-Ở đây đi về phía Đông Bắc theo đường tắt đến Tổng đà Dương Châu phỏng độ năm mươi mấy dặm mà thôi.

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn Đinh Đang.

Đinh Đang cười hích một tiếng rồi đưa ngón tay út lên chống vào miệng chứ không nói gì.

Bọn Phạm Nhất Phi đang muốn xem Đông Phương bang chúa tức Đông Phương Hoành lạc lõng nơi đâu, nên đồng thanh đáp :

-Bọn tại hạ đã đến Giang Nam, dĩ nhiên là muốn tới Tổng đà quý bang để bái sơn.

Đoàn người liền nhắm phía Đông Bắc thẳng tiến.

Trời sáng rõ thì về đến Tổng đà bang Trường Lạc.

Quản sự cùng nhân viên bang Trường Lạc ân cần tiếp đãi bọn Phạm Nhất Phi.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang sánh vai đi vào nhà trong. Thị Kiếm thấy bang chúa trở về thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Thị thấy bang chúa dặt tay thiếu nữ xinh đẹp cùng đi đã nhiều quá rồi, liền bụng bảo dạ:

-Bang chúa vừa đỡ được một chút thì cái bệnh lẳng lơ lại nổi lên. Trước kia mình cứ tưởng sau khi gặp cơn trọng bệnh rồi biến đổi tính nết. Hừ ! Y mà biến tính thì mặt trời phải mọc đằng Tây.

Thạch Phá Thiên rửa mặt xong vừa bưng chén trà lên nhấp đã nghe Bối Hải Thạch đứng ngoài lên tiếng:

-Thị Kiếm thư thư ! Thư thư vào bảm bang chúa cho : có Bối Hải Thạch xin vào ra mắt.

Thạch Phá Thiên không chờ Thị Kiếm vào bảm đã vén màn bước ra hỏi:

-Bối tiên sinh ! T đang tính thỉnh giáo tiên về câu chuyện Đông Phương bang chúa ra sao ?

Bối Hải Thạch nói ngay:

-Mời bang chúa hãy dời gót !

Đoạn lão dẫn Thạch Phá Thiên xuyên qua vườn hoa vào trong tòa đình bát giác. Lão chờ Thạch Phá Thiên an tọa rồi mới ngồi xuống hỏi:

-Sau thời gian lâm trọng bệnh, bang chúa quên hết thấy mọi việc về trước rồi chăng ?

Thạch Phá Thiên đã được nghe song thân phân tách rõ ràng cho biết là quần hào bang Trường Lạc mời chàng lên làm bang chúa không phải vì hảo tâm mà cốt để chàng đứng ra gánh lấy tai nạn cho bang họ, tức là chàng phải hy sinh tính mạng để giải trừ kiếp vận cho toàn bang. Có điều chàng thấy Bối Hải Thạch thủy chung đối với mình rất là cung kính. Suốt thời kỳ bệnh nhiệt phát tác, lão cố công điều trị. Tuy nói là họ vì lòng riêng tư, nhưng cũng giải trừ nỗi đau khổ cho mình không phải ít. Nếu lúc này dùng lời nói thẳng đem ra chất vấn không khỏi ngượng mặt. Còn câu chuyện quên hết việc trước hay không chàng cũng muốn hỏi cho ra.

Nghĩ vậy chàng đi luôn vào chính đề:

-Phải đấy ! Xin Bối tiên sinh thuật rõ đầu đuôi cho ta nghe !

Bối Hải Thạch hỏi:

-Tiền nhiệm bang chúa Đông Phương Hoành ngoại hiệu Bát Trảo Kim Long là sư thúc bang chúa. Bang chúa còn nhớ không ?

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi lại:

-Người là sư thúc ta ư ? Sao ta chẳng nhớ một tý gì hết ? Người ở môn phái nào ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Đông Phương bang chúa không bao giờ nói đến lai lịch sư môn, bọn thuộc hạ là người dưới trướng không tiện hỏi tới. Ba năm trước đây, bang chúa vâng mệnh sư phụ ...

Thạch Phá Thiên ngắt lời:

-Ta vâng mệnh sư phụ ư ? Sư phụ ta là ai ?

Bối Hải Thạch lắc đầu đáp :

-Bệnh trạng của bang chúa quả thật là trầm trọng, quên luôn cả sư phụ. Sư phụ bang chúa là ai thuộc hạ cũng không biết. Chỉ có lần trước Bạch Vạn Kiếm ở hái Tuyết Sơn đến đây nói bang chúa là đệ tử phái Tuyết Sơn tại thành Lăng Tiêu. Bọn thuộc hạ cũng sinh lòng nghi hoặc ...

Lão nói tới đây bỗng dừng lại, tựa hồ mong Thạch Phá Thiên thuận miệng thổ lộ sư thừa mình ra.

Thạch Phá Thiên nói:

-Sư phụ ta ư ? Ta chỉ có Sử bà bà ở phái Kim Ô là sư phụ mà thôi, và là việc mới đây.

Chàng giơ ngón tay lên gõ đầu để bối tìm trng ký ức thì chỉ thấy những lời người quanh mình chẳng phù hợp chút nào.

Trong lòng rất phiền não, chàng hỏi:

-Ta vâng lệnh sư phụ rồi sao nữa ?

Bối Hải Thạch đáp :

-Bang chúa vâng mệnh sư phụ đến nương nhờ Đông Phương bang chúa cầu người dắt díu vào chốn giang hồ xây dựng công danh. Chẳng bao lâu bản bang xảy ra một câu chuyện trọng đại. Câu chuyện này phát khởi khi bàn đến vụ hai sứ giả Thượng Thiện, Phạt Ác đưa thẻ đồng mời đi dự yến. Về vụ này bang chúa còn nhớ không ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Thẻ đồng của Thượng Thiện, Phạt Ác ta đã biết rồi. Nhưng cuộc thương nghị đó ra sao ? Trong lòng ta không còn chút hình bóng gì về vụ này nữa.

Bối Hải Thạch đáp:

-Bản bang có lệ cứ mỗi năm một lần mở đại hội toàn bang vào ngày mùng ba tháng ba. Hết thầy Tổng đà chúa, Hương chủ, địa phương Phân đà chúa đều về Tổng đà Dương châu hội họp để bàn bạc những công việc trọng yếu trong bang. Trong buổi đại hội ba năm trước, đột nhiên có người đề cập đến bản bang mấy năm gần đây rất hưng thịnh, và ba năm nữa là thì những thẻ đồng mời dự yến lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Đến lúc đấy bản bang khó lòng qua khỏi, nên đối phó bằng cách nào, cần phải dự tính trước đi, không nên để nước đến chân mới chạy.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Phải rồi ! Thẻ đồng của Thượng Thiện Phạt Ác tới nơi, nếu bang chúa không tiếp thẻ bài nhận lời mời đi ăn yến Lạp Bát Cúc thì toàn bang từ trên xuống dưới đều bị thảm họa tận sát. Cái đó chính mắt ta đã thấy rồi.

Bối Hải Thạch lấy làm kỳ hỏi:

-bang chúa đã thấy rồi ư ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Thực ra ta không phải là Bang chúa của tiênsinh. Có điều về chuyện này ta được thấy rồi.

Toàn bang chúng bang Phi Ngư và hội chúng Thiết Xoa hội, vì không tiếp nhận thẻ đồng mà otàn bang, hội bị tàn sát đã đồn đại đến Tổng đà bang Trường Lạc.

Bối Hải Thạch thở dài nói:

-Bọn thuộc hạ đã liệu trước tất có ngày nay. Vì thế mà vị Hà hương chủ kia năm ấy đã đưa vụ này ra hội nghị. Sự thực cái lo của Hà hương chủ không phải là cái lo vu vơ như người nước Kỷ lo trời sập. Có đúng thế không ? Nhưng Đông Phương bang chúa vừa ngh tới, lập tức nổi trận lôi đình. Người bảo Hà hương chủ có ý mê hoặc lòng người mưu đồ chuyện bất chính liền hạ lệnh bắt giam. Ai nấy đều nhao nhao xin tha cho y. Đông Phương bang chúa tuy ngoài miệng ứng thuận, nhưng đến nửa đêm nhắm nhắm hạ sát y. Người nói là Hà hương chủ sợ tội nên tự sát.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Tại sao vậy ? Chắc Đông Phương bang chúa cùng Hà hương chủ đã có thù hằn từ trước, nên tìm cớ để giết y.

Bối Hải Thạch nói:

-Không phải thế đâu. Nguyên nhân chính là Đông Phương bang chúa không muốn cho ai đề cập đến vụ này.

Thạch Phá Thiên gật đầu tỏ ra chàng đã hiểu rõ.

Chàng vốn có tư chất cực kỳ thông minh, nhưng ít tiếp xúc với người đời nên không hiểu nhân tình thế thái, gần đây chàng ở với vợ chồng Thạch Thanh cùng Đinh Đang ít ngày đã biết dò dẫm tâm sự người ngoài. Chàng nghĩ thầm:

-Đông Phương bang chủ biết là một khi tiếp bài đồng phó yến tất phải mất mạng trên hải đảo, đi rồi không trở về nữa, nhưng không tiếp bài đồng thì anh em toàn bang từ trên xuống dưới phải mất mạng vì mình. Vụ này chắc y lo lắng ngày đêm tìm mưu tính kế hoạch mấy năm, nhưng không muốn để người khác đem vấ đề nan giải này ra nghị luận trước mặt bang chúng.

Bối Hải Thạch lại nói tiếp:

-Các anh em đến hội họp đều biết Hà hương chủ bị Đông Phương bang chúa giết chết. Hà hương chủ chết đã đành, nhưng tỏ rõ ra khi nào có thể đồng mưu đi dự yến đưa tới, Đông Phương bang chúa quyết định không chịu tiếp và quyết không chịu hy sinh thân mình đánh đổi lấy sự bình yên cho toàn bang. Khi đó các anh em đều hồi hộp lo sợ không ai dám nói gì. Thì bang chúa thẳng thắn đứng ra chất vấn sư thúc.

Thạch Phá Thiên ngạc nhiên ngắt lời:

-Chất vấn y ư ? Chất vấn thế nào ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Đúng thế. Lúc ấy bang chúa uyển chuyển trầm tĩnh nói: “Sư thúc ! Sư thúc đã làm chúa tể phải nên suy nghĩ sâu xa, tính kế trường cửu cho bản bang. Thời kỳ hai sứ giả Thiện Ác xuất hiện đã gần đến rồi, Hà hương chủ nêu việc này ra là vì y lo cho vận mệnh anh em toàn bang mà sư thúc lại bức bách y tự sát thì e rằng mọi người không phục”. Đông Phương bang chúa liền lớn tiếng quát mắng: “Thằng lỏi

con lớn mật ! Giữa Tổng đà bang Trường Lạc há phải là nơi để người nói leo ? Bang Trường Lạc tự tay ta sáng lập ra thì tại tự tay ta hủy nó đi cũng không ai được chỗ miệng vào”. Đông Phương bang chúa nói mấy câu này khiến các anh em đều sợ run. Bang chúa lại nói: “Sư thúc ! Sư thúc tiếp thể cũng chết mà không tiếp thể cũng chết thì có khác gì nhau. Nếu không tiếp thể chỉ khiến cho những anh em đầy lòng trung nghĩa mất mạng thêm mà thôi, chứ có ích gì cho sư thúc đâu, nếu sư thúc khẳng khái tiếp thể để toàn bang yên ổn thì toàn thể bang chúng vĩnh viễn nhớ tới ân nghĩa của sư thúc”.

Thạch Phá Thiên gật đầu nói:

-Nói vậy là đúng. Nhưng ... Bối tiên sinh ... Ta làm gì có khẩu tài như vậy ?

Bối Hải Thạch tủm tủm cười nói:

-Bang chúa hà tất phải quá khiêm. Chỉ vì bang chúa chưa hoàn toàn hồi phục mới sinh ra quẩn trí. Sau này bang chúa khỏi hẳn thì tài biện luận đừng nói bản bang không ai theo kịp mà cả chốn giang hồ cũng khó có người sánh kịp.

Thạch Phá Thiên bán tín bán nghi hỏi lại:

-Thế ư ? Ta nói vậy ... Rồi sau làm sao ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Đông Phương bang chúa lập tức sắc mặt xám xanh, đập bàn quát tháo : “Mau ! Mau trời thẳng lối không biết kể trên người dưới là gì này lại cho ta !”. Nhưng Đông Phương bang chúa quát luôn mấy lần, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không một ai cử động. Đông Phương bang chúa tức giận quá gầm lên : “Hồng rồi ! Hồng rồi ! Các người cấu kết với thẳng lối này để phản ta phải không ? Được lắm ! Các người không động thủ thì để ta ra tay từng xẻo gã.”

oOo